

[Tinning]

sætte sig ind i deres synspunkter. Der findes faktisk en organisation, som hedder Akademikerkvinder på Tværs, som har taget undervisningsministeren på ordet og kigget på denne forskerrekruiteringsplan, for undervisningsministeren siger jo: ja, ja, ja, ja, ikke sandt, det går jo meget godt. det går måske lidt langsomt, men udviklingen går jo rigtig godt, så hvorfor lader vi den ikke bare løbe videre, og i øvrigt kan jeg henvise til, at vi også har sådan en fin forskerrekruiteringsplan, og det er også noget af det, der går så godt.

Ja vel, men disse Akademikerkvinder på Tværs har faktisk sagt, at de ikke kan lide den dér forskerrekruiteringsplan. De betragter det som et udtryk for, at de særlige kvindeerfaringer undertrykkes, som et udtryk for, at endnu en gang kan kvinderne få lov at forsøge at konkurrere på nogle vilkår, hvor de hverken kan eller vil være med.

Undervisningsministeren siger selvfølgelig: hvad ved de om det? Forskerrekruiteringsplanen er glimrende.

Det, de siger, hvis det må være mig tilladt at citere fra en artikel i dagbladet Information den 13. april 1984, er, at de først beskriver, hvad for et forløb man får inden for denne forskerrekruiteringsplan, og det er noget med, at man skal igennem 3 uafhængige forløb uden synderlig sammenhæng mellem ansættelsen som adjunkt, som lektor, det er noget med, at man forsker på vilkår, hvor der er meget lidt plads til fornyelse, til det usikre, til det utraditionelle osv. Det er, som de siger, i det hele taget en vej for forskere, som godt vil undgå at få børn, som måske har en samlivspartner, der kan tage sig af børnene og af familielivet i øvrigt, og som i øvrigt er villig til at underkaste sig de arbejdsbetingelser, forskeren er underlagt, og de slutter:

»Hvilke livshorisonter vil sådanne forskere have, som fratages retten til at få børn og være ansvarlige for dem, som fratages retten til at være socialt ansvarlige i en lang periode af deres arbejdsliv, som lader andre udføre det nødvendige familiearbejde etc. etc.«

Undervisningsministerens kommentar er, at det må de selv om; forskerrekruiteringsplanen er glimrende. Det er den altså ikke, og i en henvendelse, som vi har fået i forskningsudvalget – det var den 27. juli 1983 – fra en del kvinder, der oven i købet ved no-

get om kvindeforskning til forskel fra undervisningsministeren, siges det, hvad det er, der kan ske. De peger på en række udviklinger, som egentlig er ret indlysende. Nu skal jeg ikke gå ind i en diskussion om, om der er sparet på forskning eller forskning bare er presset, eller hvordan det er, men lad os nøjes med at sige, at forskningen i dag er presset. Så langt må vi kunne blive enige uden at skulle have en eller anden debat om, hvorvidt undervisningsministeren nu gør en hel masse gode ting. De siger, at for kvindeforskningen er vilkårene selvfølgelig specielt slemme, bl.a. fordi kvinder helt traditionelt har været og stadig væk er enormt underrepræsenteret i stillinger, hvor der er forskningsret. Her siger de, at omkring 14 pct. – 14 pct. – af de fastansatte videnskabelige medarbejdere ved landets universiteter og universitetscentre er kvinder. Det er selvfølgelig kun meget få af dem, der sidder i en stilling, der er øremærket til kvindeforskning.

Så siger de, at gør vi ikke noget ved det, hvad vil der så ske, når forskningen i dag er presset? Der vil ske det, at størstedelen af de kvinder, der har kvalifikationer inden for kvindeforskning, ryger ud, for de kan ikke finde ansættelsesmuligheder. Hvad sker der så med mulighederne for at udvikle kvindeforskningen? De bliver selvfølgelig forværret. Hvad sker der så med de studerende, som godt vil tage kvindeforskningen op som et særligt område? De bliver selvfølgelig mere eller mindre ladt i stikken. Vi ved, at græsrodderne gror alligevel, og lidt skal der såmænd nok ske, men det er da et forfærdeligt perspektiv.

Der kunne være grund til måske bare at nævne, at i Sverige fandt riksdagen allerede i foråret 1982 ud af, at ligestillingsforskning, herunder kvindeforskning som det vigtigste felt, skulle være et prioriteret område. Norges almenvidenskabelige Forskningsråd har i 1982 oprettet et tværvidenskabeligt kvindeforskningssekretariat. I Holland har man noget så besynderligt som emancipationsfunktionærer. Det har jeg lidt svært ved at tro at vi skal have herhjemme; det ved jeg såmænd dårligt. Men uanset om vi nu skal have det eller ej, synes jeg, der er god grund til at sige, at selvfølgelig er det fint med velvilje, og selvfølgelig er det fint med almindelig tilslutning til ligestilling og sådan noget, for det er jo så godt. Men det drejer sig om,